

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Варна, 11.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 42 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Моника Жекова

при участието на секретаря Христина Ив. Христова
като разглежда докладваното от Моника Жекова Гражданско дело № 20223110101201 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното :

Производството е образувано въз основа на искова молба , предявена във ВРС на 01.02.2022 г. от ищцата **Д. П. О.**, ЕГН ***** , с адрес:***** 3, със съдебен адрес този на процесуалният ѝ представител -адв. от АК Варна - **А. Д. А.:** *** против **ответника ЗАД „Д. Ж. И. З.“** АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : ***, с **правно основание чл. 432 КЗ, вр. чл. 45 и чл. 86 ЗЗД.**

Отправеното до съда искане от ищцата (съгласно последната уточнителна молба) е да бъде постановено Решение, по силата на което да бъде осъдено ответното дружество „ЗАД Д. Ж. И. З.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. П. О., ЕГН ***** , с адрес: ***, **обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди** - болки и страдания, вследствие на счупване на големия пищял на лявата подбедрица в горна трета с разместване на фрагменти, увреждане причинено при ПТП предизвикано на **17.11.2020г.** по вина на застрахования със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ водач на л.а. „****“ с рег. № *** Т. К. Т., ЕГН ***** - полица № 30120000546698 - действаща към момента на застрахователното събитие, както следва : **13000 лв.(тринадесет хиляди лева)** представляващи **неизплатената част** от **размера** на поисканото пред застрахователя обезщетение над 12000 лева до предявения към него размер на обезщетението от 25000 лева; **546,67 лв. (петстотин четиридесет и шест лева и шестдесет и седем стотинки)** представляващи **обезщетение за забава** върху главница от 12000 лева считано от **17.11.2020г. до 29.04.2021г.; 1596,11 лв.** представляващи **мораторна лихва** върху главницата от 13000 лева, считано от датата на увреждането 17.11.2020г. до 01.02.2022г. - датата на заявяване па претенцията пред съда, **ведно с обезщетение за забава представляващо законната лихва върху главницата от 13000 лева считано от 01.02.2022г. до окончателното изплащане.**

Съгласно нормата на чл.127, ал. 4 ГПК ищцата желае паричните вземания да ѝ бъдат заплатени от ответника по банков път, по банкова сметка водена при „*****“, АД, с реквизити *****, ВИС: *****, с титуляр на сметката А. Д. А., ЕГН:***** , за което изрична воля е заявила

пострадалата Д. П. О. при извършване на упълномощителна сделка с рег. №231/29.01.2021 г. по описа на нотариус П. Д.а, нот.с рег. № *** и район на действие района на ВРС.

Ищцата основава исковата си молба на следните основни твърдени факти и обстоятелства:

Д. О. твърди, че на 17.11.2020 г., около 13:30 ч. на улица *** се случило ПТП между нея като пешеходец и л.а. марка „****“ с рег. № ***, управляван от Т. К. Т., ЕГН *****, който като водач на МПС, при движение на заден ход нарушил правилата за движение и предизвикал ПТП

ПТП-то , съгласно последната уточнителна молба на ищцата, било предизвикано по вина на застрахования със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ водач на л.а. „****“ с рег. № *** Т. К. Т., ЕГН *****, който като водач на МПС при нарушение на правилата за движение по пътищата - чл.40, ал.2 от ЗДв.П, по непредпазливост причинил на Д. П. О. *средна телесна повреда* изразяваща се в счупване на големия пищял на лявата подбедрица в горна трета с разместване на фрагменти.

От сблъсъка на МПС с пешеходката, последната получила телесни увреждания, основното от които счупване на горния край на тибията (голям пищял) с разместване на фрагменти. Вследствие на увреждането левият крайник на ищцата бил обездвижен (пълна имобилизация) за 45 дни. В първите две седмици на този период от време О. твърди, че изпитвала силни болки в мястото на увреждането, за което приемала предписаните ѝ медикаменти в това число и обезболяващи такива. Въпреки това , обаче , болките били чувствителни, а страданията на О. продължавали през целия период на обездвижването на крайника. Остри били болките при минимални усилия за движение на крайника, което налагало първите две седмици ищцата да е на легло, а след половината на 45-дневния период на пълна имобилизация, вече правела трудни опити да застане в седнало положение, но с помощ и обгрижване от близки хора. Твърди се още, че ищцата не можела да се обслужва сама, приемала всички неудобства предизвикани от обездвижването на крайника - баня, тоалет, рязко били ограничени социалните контакти, срещи с приятели, познати, колеги, пациенти и т.н. След снемане обездвижването на крайника болките заявява ищцата и в последната си уточнителна молба , че продължавали , продължават, а съзнанието ѝ било завладяно от страха да не направи инстинктивно по-рязко движение с пострадалия крайник, тъй като болката в този случай била непоносимо силна. След снемането на имобилизацията болката при раздвижване на крайника била чувствителна. Започнали два двуседмични периода на раздвижване и рехабилитация на крайника с време на покой между тези периоди от около десетина дни. За съжаление , възстановяването било много трудно и бавно. При тези обстоятелства все още се налагало и помощта на близки хора. Към настоящия момент чувството за болка и дефицит във функцията оставали. Особено чувствително за ищцата било това усещане при по-студено време и при по - продължително натоварване на пострадалия крайник. Все още последиците от увреждането не били отшумели напълно.

Твърди се и в исковата и в уточнителната молба, че с писмена застрахователна претенция към застрахователя от 29.01.2021 г. О. поискала обезщетение в размер на 35000 лева за претърпени неимуществени вреди.

С подаването на исковата молба е заявила претенция за неимуществени вреди в размер на **13000 лева**, която представлявала горницата над изплатените на 29.04.2021г. от застрахователя 12000 лева (като главница) за претърпени неимуществени вреди. В този смисъл ищцата счита, че следвало да се приеме, че е оттеглила част от претенцията си предявена пред застрахователя с писмената застрахователна претенция от 29.01.2021 г, а именно - оттегля претенцията си заявена пред застрахователя за горницата над **25000 лева** до първоначално предявения размер от **35000 лева**. Размерът на оттеглената част от претенцията възлизал на 10000 лева. Пак в този смисъл ищцата отбелязва, че предявеният пряко към застрахователя размер на претенцията за неимуществени вреди следва да се приеме като предявен в размер на 25000 лева. **Това за ищцата е размерът на главницата на обезщетението за претърпени неимуществени вреди, което претендира от застрахователя.Междувременно, не отрича самата ищца, че на 29.04.2021г. застрахователят ,по собствена инициатива, изплатил на О. сума в размер на 12000 лева .**

Предвид това действие , претенцията на ищцата към застрахователя ответник в исковото производство е в размер на **13000 лева**, които представлявали неизплатената част от заявената пред застрахователя претенция в размер на **25000 лева**, т. е. представляващи горницата над изплатените от застрахователя 12000 лв. до предявената към него претенция от 25000 лева.

Относно претенциите за забава, ищцата е пояснила следното:

Според общите правила **застрахователят дължал обезщетение за забава** от датата на **увреждането** на пострадалата.

В конкретния случай той бил в забава от **17.11.2020г.** до датата на плащането - **29.04.2021г.** по отношение на изплатената част от главницата в размер на 12 000 лева, претендираният размер на обезщетението за забава съставлявал **546.67 лева**.

Върху останалата част от главницата на претендирания размер на обезщетение за претърпени неимуществени вреди - 13000 лева, застрахователят дължал обезщетение за забава считано от 17.11.2020г. до окончателното изплащане на дължимото, като в този случай задължението за забава за периода от 17.11.2020г. до 01.02.2022г. представлявало т.н. **мораторна лихва** , претендирана в размер на **1596.11 лева**.

Ищцата претендира и **законната лихва** считано от **01.02.2022 г.** върху сумата от **13 000 лв.** до окончателното изплащане на вземането, съгласно уточнителната молба /л.28/.

Извън посочените по-горе твърдения още в исковата си молба ищцата е заявила, че по ПТП било посетено от дежурен екип на сектор „ПП“ ОД МВР Варна, който на място установил фактическата обстановка и причините за произшествието, съставен бил протокол за ПТП с пострадали лица № 1598 от 17.11.2020г. Срещу виновния за ПТП - то водач на л.а. било образувано и водено и НАХД № 5044/2021 по описа на РС Варна, което приключило с влязло в законна сила Решение № 1124/16.12.2021 г.

С Решението си ВРС признал Т. за виновен в извършване на Д.ието и му наложил санкция.В подкрепа на изложеното по-горе ищцата е направила и доказателствени искания.

В срока по чл. 131 от ГПК „*“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Г.М. Д.“ № 1, представявано от изпълнителните директори Б. Г. И. и Ж. С. К., **чрез пълномощника си юрисконсулт К. И.**, със служебен адрес: *** е депозирило отговор на исковата молба.

Ответното дружество намира предявения иск за процесуално допустим, макар и неоснователен и недоказан.

За ответника исковата претенция се явява неоснователна и недоказана, поради което моли съда да я отхвърли изцяло, като бъдат присъдени на ответника, на основание чл. 78 от ГПК, направените в настоящото производство разноси, в това число за юрисконсултско, респ. адвокатско възнаграждение.По същество на спора **ответното дружество - застраховател твърди, че било определило и изплатило справедливо по размер обезщетение за репарирание на описаните в исковата молба неимуществени вреди, който факт се признавал от ищцата**, поради което нейната претенция била изцяло удовлетворена извънсъдебно и претендирането на допълнително обезщетение се явявало неоснователно.

В условията на евентуалност и в случай, че съда намери иска за основателен, ответното дружество моли съда да не присъжда обезщетение в пълния претендиран размер, доколкото **търсената сума се явявала прекомерна**, а и с оглед на направените възражения за значително допринасяне от страна на ищцата за настъпване на ПТП и за удължаване на възстановителния период и настъпилите в следствие на него усложнения.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът е изразил изрично становище по фактите и обстоятелствата, за които между страните по делото липсва спор : 1. Че е налице валидно застрахователно правоотношение към датата на пътния инцидент между ЗАД „Д. Ж. и.З. „АД и Т. К. Т., в качеството му на водач и собственик на л. а. „***“, модел „***“, рег. № ***, по силата на застрахователна полица № BG/30/120000546698, със срок на действие от 19.02.2020 г. до 18.02.2021 г.

На второ място ответникът моли съда да приеме за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че е изплатило на 29.04.2021 г. сума в размер на 12 216,40 лв., в полза на Д. П. О. по сметка на адв. А. Д. А..

В раздел трети, т.2 от отговора на искова молба, ответникът оспорва иска по основание. Твърди се, че изплатеното от ответното дружество обезщетение за неимуществени вреди в полза на Д. П. е справедливо и достатъчно, за да компенсира претърпените от ищцата болки и страдания и да покрие възникналите разходи, във връзка с лечението на пострадалото лице. Оспорва се размера на търсената с исковата молба сума. В случай, че съда приеме ищцовата претенция за основателна, то значително според ответника следвало да се намали размера на търсената сума, тъй като **търсеното обезщетение било прекомерно**, а размерът му - необосновано завишен. Според ответника търсената сума не съответствала на всички критерии, запълващи със съдържание понятието за „справедливост“ по смисъла на **чл. 52 от ЗЗД**, а и съдебната и застрахователната практика по аналогични случаи, с оглед на процесния период, характера и вида на телесните увреждания, респ. продължителността и интензивността на болките и страдания, както и **значителното съпричиняване** на ПТП и за настъпилите усложнения в здравословното и психическото състояние на ищцата.

Наведени са твърдения от ответника, че възстановителният период на ищцата преминал без усложнения и продължил в рамките на обичайния за травми от подобен род. Към исковата си претенция ищцата била приложила само болнични листове, но те не били подкрепени с други медицински документи, които да обуславят нуждата от провеждане на допълнително лечение в домашни условия.

В условията на евентуалност и, ако се установи по делото, че ищцата към настоящия момент не е в оптимално здравословно състояние, ответното дружество моли съда да вземе предвид, че **ищцата не била извършила допълнителни прегледи и не се подложила на рехабилитационни процедури, които да ускорят** подобряването на физическото ѝ състояние. Всеки един дискомфорт и смущение, подчертава ответника, че следвало да се констатира от специалист, т. е. ортопед, респ. травматолог и да се предприемат незабавни действия. Следователно, обобщава ответника - **чрез неотговорното си поведение ищцата се била поставила в ситуация, която се отразила неблагоприятно върху оздравителния процес и по този начин значително била съпричинила настъпилите негативни последици и усложнения на здравето си.**

Според ответника към настоящия момент при ищцата не се наблюдавали болки и страдания. Към исковата молба не били приложени обективни медицински документи - доказателства, които да са в подкрепа на твърдените от ищцата обстоятелства за продължаващо страдание.

Изрично е наведено възражение за **съпричиняване на ПТП** от страна на ищцата като пешеходец, като се твърди от ответника, че **Очарова предприела пресичане на необозначено за целта място и че не била съобщила поведението си със скоростта, разстоянието на приближаващото превозно средство, което за ответника било основна причина за настъпване на ПТП.**

Ответникът оспорва и акцесорния иск за лихва, поради неоснователност на главния иск.

В условията на евентуалност и в случай, че съда уважи иска, ответникът моли съда да съобрази началната дата, от която лихвата би била дължима .

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна се позовава на нормата на **чл. 497, ал. 1 от КЗ**, като сочи, че застрахователят **дължи лихва за забава**, ако не е определил и изплатил застрахователно обезщетение. В процесната ситуация ответникът - застраховател твърди не само, че определил, но и изплатил застрахователно обезщетение в законоустановения срок, т. е. **не бил изпадал в забава.** Евентуално и в случай, че лихва е дължима, то според ответника за **най-ранна дата можело да се приеме датата на извършеното плащане - 29.04.2021 г.**

В раздел ЧЕТВЪРТИ от отговора на искова молба ответникът - застраховател е изразил становище по доказателствените искания на ищцата и направил искания за събиране на

доказателства. С оглед на гореизложеното, с отговора на искова молба ответникът моли съда да постанови съдебно решение, с което да отхвърли изцяло исковата претенция и да присъдите на основание чл. 78 от ГПК на ответното дружество направените в настоящото производство разноски, в това число за юрисконсултско, респ. адв. възнаграждение. В условията на евентуалност и в случай, че съда приеме иска за основателен, моли съдът да не присъжда обезщетение в пълния претендиран размер, доколкото бил прекомерен, а и с оглед на направените възражения за съпричиняване на ПТП от страна на ищцата и значително допринасяне за удължаване на възстановителния и настъпилите в следствие на него усложнения.

В проведеното по делото **открито съдебно** заседание от 16.12.2022 г. ищцата представлявана от процесуалния й представител адвокат А. А. от АК Варна , моли съдът да уважи иска като основателен и доказан ведно с присъждане на сторените по делото разноски.

В същото съдебно заседание ответното дружество, представлявано от адвокат Т. Г. от АК Варна поддържа изложеното в отговора на искова молба становище за неоснователност и недоказаност на иска, твърди че е очевидно , че ищцата е нарушила правилата за движение по пътищата , а именно чл.113 ЗДвП , намира претенцията за прекомерно завишена неотговаряща на принципа за справедливост, респ. моли произнасянето на съда да бъде съобразено с релевираните възражения, желае и присъждане на разноските по делото .

Двете страни по спора са заявили възражения по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК – в условия на евентуалност, ако претендирания адвокатски хонорар от насрещната страна надвишава минимума по Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения .

В рамките на предоставения от съда срок, а и до момента на изготвяне на акта по същество на спора, процесуалният представител на ответното дружество, въпреки предоставената му процесуална възможност, не е представил писмени бележки.

Съдът, след като взе предвид представените по делото доказателства - по отделно и в тяхната съвкупност, съобрази становищата на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съгл.чл.235 и чл.236 ГПК намира за установено следното от ФАКТИЧЕСКА СТРАНА :

Спор по делото между ищцата и ответното дружество застраховател затова, че по повод пътно-транспортното произшествие при което е пострадала ищцата е било водено наказателно производство против виновния водач на МПС, причинил ПТП, че наказателното производство е приключено , виновният водач признат за виновен . Този факт е безспорно доказан и от приобщените писмени доказателства НАХД ведно с ДП.

От приобщеното към материалите по делото като писмено доказателство НАХД № № 20213110205044 по описа на РС Варна за 2021 година се установява, че с Решение № 1124/16.12.2021 г. постановено по цитираното дело от РС Варна, VI – ти наказателен състав , обвиняемият Т. К. Т., ЕГН *** е бил признат за виновен в това, че на 17.11.2020 г. в гр. Варна, при управление на моторно превозно средство -лек автомобил „*** „с рег. № ***, **нарушил правилата за движение - чл. 40, ал. 2 от ЗДвП : „По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, той е длъжен да осигури лице, което да сигнализира за опасности“ и по непредпазливост причинил средна телесна повреда на Д. П. О., изразяваща се в счупване на големият пищял на лявата подбедрица в горна трета, което е обусловило трайно затруднение в движението на левия долен крайник за период от около 3 - 4 месеца, при благоприятно протичане на оздравителния процес, престъпление по чл.343 ал.1 б. “Б“, пр. 2, вр. чл.342, ал.1, пр.3 от НК. При наличието на предпоставките визирани в чл. 78 а НК, на основание чл.78а ал.1 от НК , наказателният съд е освободил обв.Т. от наказателна отговорност, като му е наложил административно наказание ГЛОБА в размер на 1000 лева.****

Решението по НАХД № № 20213110205044 по описа на РС Варна 2021 г. не е обжалвано или протестирано и влязло в законна сила на 01.01.2022 г., а и от материалите по същото е видно, че ищцата не е участвала в съдебната фаза на наказателното производство в процесуално качество което да ѝ позволи да предяви граждански иск в наказателния процес, против виновния водач .

От изложеното по –горе се налага от фактическа страна извод, че за извършеното на 17.11.2020 г. нарушение на правилата за движение по пътищата от страна на водача на л.а. „*** „ с рег.№ *** -Т. Т., причинил средна телесна повреда на ищцата Д.О. , има влязъл в законна сила съдебен акт , задължителен за гражданския съд съгл. чл.300 ГПК . С Решението си по чл. 78 а НК наказателният съд се е произнесъл по въпроса за характера и вида на осъщественото от Т.Т. престъпление, виновността на дееца , причинените в резултат на съставомерното Д.ие травми на Д. О. .

Д. О. е сезирала гражданския със с искова молба, предявена във ВРС на дата 01.02.2022 г., като е твърдяла , че по повод ПТП –то от 17.11.2020 г. причинено виновно от страна на Т.Т. ,притежаващ валидна застраховка „ГО „склучена с ответника към датата на деликта, е претърпяла **неимуществени вреди** – болки и страдания , които не са обезщетени от ответника – застраховател в **пълен размер** . Самата ищца е посочила, че предявила писмена претенция с **вх . № 410/29.01.2021 г.** за изплащане на обезщетение в общ размер на **35 216 лв.** *(от която претендира 35 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди ведно със законната лихва върху главницата считано от 17.11.2020 , а за имуществени вреди 216 лв.ведно със законната лихва върху главницата , считано от 17.11.2020 г.)* , като на 29.04.2021 г. получила по преписката по щета № 0801-000655-01 от застрахователя – ответник сумата от общо **12 216,40 лв.**, с уточнението че в тази сума представлявала **обезщетение за неимуществени вреди 12 000 лв.** и обезщетение за имуществени вреди 216,40 лв.

Искането на ищцата е да ѝ бъде изплатено цялото , дължимо се обезщетение за претъпените от нея неимуществени вреди , а именно – да бъде осъден ответникът – застраховател да ѝ заплати **13000 лв.** главница –дължима сума до пълния размер на претъпените от ищцата неимуществени вреди от 25 000 лв. , ведно с **обезщетение за забава 546,67 лв.** върху главницата от 12000 лв. за периода от **17.11.2020 г.** до датата на плащането на обезщетението от 12000 лв. – **29.04.2021 г.**, ведно с мораторна лихва в размер на **1596,11 лв.** върху претендираната главница от 13000 лв. за периода от **17.11.2020 г.до 1.2.2022 г.**, както и ведно със **законната лихва** върху главницата ,считано от датата на сезиране на гражданския съд .

За доказване на основателността на исковата си претенция ищцата по делото е ангажирала писмени и гласни доказателства .

Приобщени по делото като **писмени доказателства** са представените от ищцата с исковата молба заверени за вярност с оригинала копия на : **мотиви към Решение по НАХД № 5044/2021 г.** по описа на РС - Варна, 6 състав; **Решение № 1124/16.12.2021 г. по НАХД № 5044/2021 г.** по описа на РС - Варна, 6 състав; писмена застрахователна претенция **вх. № 410/29.01.2021 г.** ; **Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 1598/10.11.2020 г.**; лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 14492/17.11.2020 г.; **болничен лист № E20202710183/18.11.2020г.** за временна неработоспособност; **амбулаторен лист № 961/02.12.2020 г.** ; **амбулаторен лист № 504/03.12.2020 г.**; **болничен лист № E20202998072/03.12.2020 г.** за временна неработоспособност; **пълномощно**; **уведомление изх.№ 2230/05.05.2021 г.** (*оригинал*); **преводно нареждане** за

кредитен превод от 29.04.2021 г.

За установяване на характера и вида на претърпените от ищцата неимуществени вреди по делото е допусната и проведена съдебно – медицинска експертиза , възложена на вещото лице – съдебен медик д-р Д. Д. .

От СМЕ , приобщена по делото на листи от 85 –ти до 87 – ми вкл. , както и от разпита на вещото лице д-р Д. Д. в проведеното на 16.12.2022 г. открито съдебно заседание се установява и изяснява несъмнено, че при ПТП от 17.11.2020 г. ищцата Д. О. е получила **счупване на големия пищял на лявата подбедрица в горна трета** . Описаното травматично увреждане според съдебния медик – д-р Д. е обусловило **трайно затруднение** на в движението на левия долен крайник **за период не по-малък от 3-4 месеца** .

Заключението на д-р Д. е , че е **проведено адекватно консервативно лечение**, а именно – **гипсова имобилизация** , с последващо поставяне на **ортеза** и последващи **два рехабилитационни курса** . След получаване на такива травматични увреждания и поставяне на гипсова имобилизация, заключава вещото лице д-р Д., че е било необходимо ползването на **помощни средства**, ползване на **чужда помощ за период не по-малък от два месеца**.

Обосноваването на горните изводи вещото лице е направило след запознаване с медицинската документация , приложена по делото и след проведен **клиничен преглед на ищцата на дата 08.11.2022 г.**

В констативно - съобразителната част на СМЕ вещото лице е изложило хронологично данните свързани с обективното здравословно състояние на ищцата към датата на ПТП – то , травмите установени в Спешен център, след инцидента и последвалото лечение .

Установява се от писмените доказателства, представени от ищцата и цитирани в СМЕ , че ищцата след ПТП –то е била прегледана в Спешно отделение при МБАЛ „ *** “- АД за което е бил съставен Амбулаторен лист № 14492 /17.11.2020 г. , в който е било вписано : „ *Основна диагноза : счупване на големия пищял на лявата подбедрица в горна трета ... Травма на крак ...Днес претърпяла ПТП – пешеходец. Оплаква се от болки и оток в ляво коляно . Оток и ограничена подвижност в ляво коляно ... Гипсова имобилизация за 45 дни ..* „. В Болничен лист № E20202710183 / 18.11.2020 г., издаден на името на ищцата е било вписано : „ *Счупване на горния край на тибията / голям пищял/... В отпуск от 18.11.2020 г. до 01.12.2020 г.* „. В Амбулаторен лист № 961/2.12.2020 г., издаден на името на ищцата, е била вписана следната основна диагноза : „ *Счупване на горния край на тибията / голям пищял / ...Анамнеза : Съобщава , че пада и травмира ляв крак . В СОК е установена фрактура на проксимална тибия в ляво и е поставена гипсова имобилизация .. Обективно състояние : наличие на гипсова имобилизация , без циркулаторни нарушения....Терапия : продължаване на временната нетрудоспособност .* “

От болничен лист № E 20202998072/03.12.2020 г., издаден на името на Д. П. О., цитира в.л. д-р Д.,че се установява вписаното : „ *Диагноза : счупване на горния край на тибията / голям пищял / .В отпуск от 2.12.2020 г. до 31.12.2020 г.* .. “

Вещото лице д-р Д. в констативно – съобразителната част на СМЕ цитира и данните от СМЕ, изготвена от д-р С. М., за нуждите на досъдебното производство ДП № 436/ 2020 г. по описа на Сектор „ ПП“ - ОД МВР Варна (ДП по което е било образувано и НАХД № 5044 /2021 г. по описа на РС Варна) .

Видно и от относимата част към спора по същество на СМЕ № 9 / 2021 г., Обсъждане на данните и заключение : *От медицинската документация на СЦ при МБАЛ *** АД и показанията*

на свидетелите ,още в хода на досъдебното производство в.л. д-р М. е установила, че на 17.11.2020 г. в резултат на ПТП , като пешеходец свидетелката Д. П. Й. е получила счупване на големия пищял на лявата подбедрица в горна трета . Описаното травматично увреждане според д-р М. е в резултат на директен удар с или върху твърд тъп предмет, реализиран в областта на левия долен крайник в посока отляво надясно . обусловило трайно затруднение в движението на левия долен крайник за период от около 3-4 месеца , при благоприятно протичане на оздравителния процес ., (СМЕ, изготвена от д-р М. - л. 47 ми от ДП № 436/2020 г. по описа на Сектор “ ПП “ ОД - МВР Варна .)

Въз основа на така цитираните писмени доказателства в.л. Д-р Д. не дава заключение различно от това, което е било депозирано от в. л. д-р С.М. по досъдебното производство, водено по същия случай, ДП по което РП Варна на 2.12.2021 г. е внесла във ВРС съгл. чл. 378, ал.1 НПК Предложение по чл. 78 а НК за решаване на делото с освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание , ведно с материалите по ДП № 436/2020 по описа на Сектор ПП ОД МВР Варна против обвиняемия Т. К. Т. за престъпление по чл.343, ал.1 , б .“б ,, , пр.2 , вр. чл. 342, ал.1 , пр.3 НК .

При изготвяне на СМЕ , в.л. д-р Д.Д., е провел на **08.11.2022 г.** в отделение СМ при „МБАЛ *** „АД **клиничен преглед** на ищцата, при който преглед е установил обективното състояние на ищцата Д. О., към датата на прегледа , а именно : „ *жена на видима възраст отговаряща на действителната , с висок ръст , правилно развити костна и мускулна системи , умерено изразена охраненост , ориентирана за време, място и собствена личност, отговаря адекватно на зададените въпроси* „.. По време на клиничния преглед на ищцата, д-р Д. е отразил, че ищцата е съобщила за проведени два курса рехабилитация , ползване на гипсова имобилизация за 40 дни, последваща ортеза , като към момента на прегледа –**08.11.2022 г.** д-р Д. е установил **известни затруднения при сгъване и разгъване на лявата колянна става** , без да е налице дефицит във **функцията на левия долен крайник** .

Изяснено е още от разпита на в.л.Д.Д. в о.с.з. на 16.12.2022 г. , че ищцата е посещавала контролни прегледи, по нейни данни е провела и рехабилитация, няма данни за възникнали усложнения, не са били установени от в.л. други болестови или възрастови изменения , които да дадат отражение на продължителността на възстановителния процес, както и че няма данни за наличие на други травми .

Отделно от изложеното по-горе, вещото лице е обяснило пред съда в о.с.з. на 16.12.2022г. , че пищялт е счупен в горната трета, горната трета на левия пищял участва в изграждането на колянната става , там се включва малкият пищял, големият пищял и бедрената кост и на това се дължи затрудненото движение .

На поставен от съда, въпрос в.л.д-р Д. дава отговор в о.с.з. (л.91 – ви от делото – гръб), че ограниченията в движение при клякане и ставане, мисли, че ще останат завинаги, т.к. е минал доста значителен период от получаване на травмата – вече 2 години , но все пак те са в ограничен вид . На поставен от адв.Г. въпрос вещото лице е отговорило , че сега вече рехабилитацията няма да подобри положението, а на поставени от адв.А. въпроси (при предявяване на неприети поради преклузия писмени доказателства) д-р Д. е отговорил, че д-р С. – физиотерапевт в „ *** „ е провел рехабилитацията на ищцата на 15.1.2021 г. и 30.12.2020 г. съгласно амбулаторните листи .

За пълното изясняване на фактическата обстановка по делото е допусната и проведена **съдебно автотехническа експертиза**, възложена на в.л. инж.Хр.К..

От приобщеното по делото на листи **78 – 80 заключение на инж. Хр.К. по САТЕ** се констатира , че вещото лице инж.К. въз основа на всички събрани по настоящото дело материали , вкл. свидетелските показания дадени от ищцата на 12.1.2021 г., снимковия материал приложен в албум към ДП № 436/2020 г., показанията на св. Н. Г. дадени на 14.1.2021 г., приема следния механизъм на ПТП и обстоятелствата, при които възникнало същото :

На 17.11.2020 г. ответникът Т. К. Т. управлявал л.а. „*** „ с ДКН *** в посока „ ****“ в гр.Варна .В управлявания от Т.Т. автомобил била съпругата му К. Т.а и дъщеря му К. К.а .К. Т.а била в тежко състояние с признаци на Ковид 19 и не можела да диша.Около 13:30 ч. отв.Т.Т. се движел с управляваното от него МПС по улица „*** „ във Варна, като се насочил към паркинга на „ *** “ и т.к. видял свободно място за паркиране , а в същото време подминал пресечката , водеща към паркинга на болницата, Т.Т. искал да извърши маневра завой наляво към паркинга. От позицията , в която Т. се намирал, обаче това било невъзможно , поради което той решил да предприеме движение на заден ход . В този момент ищцата Д.О. придвижвайки се пеша предприела пресичане на платното за движение на ул. „****“, пред номер 3А, в посока от североизток към югозапад, като преди това навлязла на платното за движение и изминала 2,32 м. , Т.Т. потеглил управлявания от него л.а. на заден ход, като ускорил скоростта и ударил със задната част на автомобила / в областта на заден, десен стоп / Д.О. в лявата част на тялото . В резултат на удара Д.О. паднала на земята , а свидетел на произшествието станала Н. Х.ва Г., която вървяла до Д.О. и виждайки ситуацията се развикала, при което Т.Т. веднага спрял. В този момент до пострадалата О. отишъл и С. Б., който я вдигнал от земята и я сложил да седне на една циментова кашпа .При тях отишли Т.Т. и дъщеря му Кр.К.а, които предложили на Д.О. да я придружат до спешния център.

При така възприетото от вещото лице като механизъм на ПТП (впрочем напълно идентично с предложението на РП Варна за налагане на наказание по чл. 78 а НК в предложението приложено на л. 3- 8 от НАХД № 5044/2021 г. по описа на ВРС , VI – ти състав) в.л. Хр.К. дава отговори на поставените към САТЕ въпроси от т.1 до т.5 .

Според САТЕ на в.л. К. , ищцата като пешеходка е предприела пресичане на платното за движение на ул. „****“ пред номер 3А , в посока от североизток към югозапад , а на мястото на удара не е имало пешеходна пътека .

В т.1 от заключението си в.л.инж.К. (цитирайки буквално показанията на Д.О. – л. 79 , въз основа на снимковия материал към албума от досъдебното производство) заключава, че липсва хоризонтална маркировка на пътното платно в района на ПТП, към датата на произшествието , а местата за паркиране са с освежена хоризонтална маркировка . В т.3 от САТЕ вещото лице изразява предположение (цитирайки показанията на св. Г. от 14.1.2021г.) , че движещата се отляво на пешеходката Очарова, нейна колегка Г. може да е ограничила видимостта на ищцата към МПС и ищцата да не е имала обективна възможност да забележи траекторията на водача Т. и посока на движение .

В т.4 от САТЕ в.л. инж.К. изразява следващо предположение (на база изложеното от Д.О.), че действията ѝ и действията на водача Т. предполагат , че към момента на ПТП – то не е имало други преминаващи автомобили.

В т.5 от САТЕ, в.л. инж.К. заключава , че ищцата не е можела да предотврати ПТП- то , т.к. при потегляне на л.а. на заден ход, автомобилът се намирал много близо до мястото на удара. В случай, че ищцата е наблюдавала посоката към ул. „*** „, заключава на последно място в.л. К., че

е било : „ *нужно време да реагира на звук от автомобила идващ от ляво , да завърти погледа си на ляво и да установи приближаващата опасност* „.

Приобщените по делото СМЕ и САТЕ ,съдът следва да анализира в съвкупност и поотделно със събраните по делото **гласни** доказателства, допуснати в полза на двете страни при условия на водене – за ищцата и при режим на призоваване – за ответника.

В хода на съдебното дирене, в качество на свидетел по делото е разпитана **М. Г. О., род. *** г., майка на ищцата** , изрично заявила желание да дава свидетелски показания, предупреждена за наказателната отговорност по чл.290 НК .Разпитана в качество на свидетел М. О. сочи пред съда , че дъщеря ѝ към датата на о.с.з. 21.10.2022 г. е на 54 г., а когато станал инцидентът - 20-та година, нямала 53 г. Към 2020 г. ищцата ходела на две работи - работела в „***“, като психотерапевт, в Окръжна болница , а и в клиниката на д-р Е., като консултант. Към него момент ищцата живеела абсолютно сама, тя не била омъжена, а св. М. Очарова живеела над нейния етаж.

По повод случилото се с ищцата при ПТП –то , св.М. О. разказва пред съда, че дъщеря ѝ Д. О. ѝ се обадила от Спешен център, че претърпяла инцидент и има нужда от нейната помощ. Тази помощ започнала от Спешния център, продължила много дълго време, особено първите две седмици, когато на Д. О. бил имобилизиран крака от пръстите до бедрото, а дъщерята на свидетелката била доста по-висока и по – едра от майка си. Именно майката на ищцата - св. М. О. трябвало да поеме цялото обслужване от всякакъв характер на дъщеря си, което било : „ *изключително трудно, изключително мъчително, денонощно* „ , като фактически М. О. била при дъщеря си, т.к. живеела над нея.

Св.М. О. твърди, че била свидетел на болката, на мъките , които преживявали и двете, като същата свидетелка осигурявала на дъщеря си лекарства – обезболяващи и всякаква помощ . Става ясно от показанията на св.М.О., че ищцата изключително много се тормозела от това , че професията и специалността ѝ била свързана с човешките преживявания, поела ангажимент към много свои пациенти, те звъняли денонощно и тя не можела да даде отговор и нито някой можел да каже, защото задавали въпроса : „*Ама кога?* „ , като и свидетелката и дъщеря ѝ си мислели , че „ *нещата ще бъдат по-кратки* „ , но се наложило 45 дни ищцата да бъде имобилизирана, като особено първите дни, две седмици, в този тежък гипс , били невъзможни ищцата не можела нито да мръдне , нито да се обърне, а как се обслужвали в този период майка и дъщеря, свидетелката дори и не иска да каже.

Изяснява се от показанията на св.М.О., че след втората седмица бил сменен гипса с ортеза и това и това малко облекчило състоянието на ищцата , т.к. можела с патерица по малко, постепенно първо да се научи да сяда, да щади крака, малко по малко да поеме част от грижите, които М. О. била поела през цялото време.

Твърди се от св.М.О., че след сваляне на ортезата, били проведени две дълги процедури на рехабилитация (не „*чак толкова достатъчни*“ по мнение на свидетелката), но ищцата вече някак си добила малко смелост да вярва, че този крак ще ѝ служи, защото преди това била изпълнена със страх да не стъпи накриво, да не направи нещо. Този страх , впрочем, твърди св.М.О. съществувал и към момента , защото изкачвайки се по стълбите ищцата за да отиде при майка си , ищцата пак щадяла всяко свое движение, тя не ползвала болния крак, ползвала здравия и го натоварвала, а другият само го придвижвала, това било по стълбите като се движи.

По повод обективното състояние на ищцата св.М.О. твърди пред съда, че особено като се развали времето (дъждовно), болките на дъщеря ѝ се появявали отново, понякога ставали „*почти*

двойно“, ищцата отново започвала да приема обезболяващи, да провежда специфичната противовъзпалителна терапия и това вече се повтаряло толкова пъти, че свидетелката не може да обясни пред съда колко точно, но я тревожело бъдещото движение на ищцата.

Към настоящия момент, свидетелката твърди пред съда, че наблюдава дъщеря си като ходи у тях - куцайки по стълбите, даже при сядането си тя „не сядала като нормален човек“, - тя се пускала да седне, а и по същия начин се и изправяла.

Твърди се от св. М.О., че травмата на дъщеря ѝ била много тежка, защото освен счупването на коляното била засегната и ставата и между другото се водел спор между ортопеди дали трябва да се провежда оперативно лечение, но по предположения на свидетелката, надделяло желанието на дъщеря ѝ да не се пипа става и коляно и оставили нещата така.

Извън изложеното по-горе, св.М.О. е обяснила пред съда, че непрекъснато са провеждани консултации с ортопеда, изпълнявани били указанията му, като свидетелката помни, че взимала за дъщеря си аулин, антистероидни, противовъзпалителни средства, когато се налагало. Многократно по думите на св.М.О. се налагало. Почти един месец, ищцата била на обезболяващи, а именно първия месец, а след това, когато ищцата почнала да се движи на патерици, вече сама си купувала лекарствата.

Освен приема на лекарства свидетелката сочи, че дъщеря ѝ провела и рехабилитация, назначена от лекуващия лекар - ортопед, като процедурите били провеждани в Окръжна болница (МБАЛ „***** – АД, респ. „*****“ във Варна), по две седмици, след като била махната ортезата, но минало пак доста време, защото ортезата била свалена някъде точно по Нова година, нямало още работещи, като свидетелката отново изказва мнение, че рехабилитацията трябвало да продължи още. Обяснявайки за предприетото лечение на дъщеря ѝ, свидетелката е уточнила, че дъщеря ѝ е правоспособен водач на МПС и след ПТП –то, накъде края на месец март 2021 г. отново се качила на кола, работела извън града, т.е. според свидетелката доста време след като била свалена ортезата.

Установява се от показанията на св.М.О., че когато дъщеря ѝ била с гипс, никой не ѝ разрешавал да мръдне, тя не можела да мърда. С ортезата първите дни свидетелката М.О. била до ищцата, учили се ищцата да си помага, свидетелката била до нея, като раздвижването ставало постепенно, в определен период от време ищцата стояла седнала, за да не се скове съвсем коляното. Когато ищцата тръгнала на работа, твърди майка ѝ, Д.О. първо ходела с една канадка, доста дълго време, а работа в Окръжна болница, където станал и инцидента, ищцата почнала след като приключила с рехабилитациите, може би февруари месец, като в периода на възстановяване ищцата ходела на контролни прегледи. На първите рехабилитационни процедури свидетелката ходела заедно с дъщеря си, защото с таксито, тя не можела да се движи, а свидетелката била придружителят.

От показанията на св.М.О. се изяснява още, че ищцата е бивша баскетболистка, ходела непрекъснато на йога и то много, а и на танци, но сега не можела да ходи на йога, защото не можела да прави тези неща, а още по-малко на танци. Свидетелката твърди, че е постоянно с дъщеря си, но виждала че когато и звъни за да ѝ отвори вратата, ищцата се качвала по стълбите с изразена на лицето болка и мъка, а и начина на изкачване на стълбите - единия крак, другия крак, особено надолу. На последно място св.М.О. е обяснила пред съда, че друг освен нея който да се грижи за ищцата няма, т.к. съпругът на М.О. бил на 86 години, с много проблемни заболявания. В началото, след произшествието, сочи още М.О., че разбирала кога болката на дъщеря ѝ е

нетърпима ,т.к. ищцата притежавала много голяма сетивност , преживявала много болезнено всичко, даже болката на майка ѝ се отразявала, така че свидетелката добре можела да познае кога дъщеря ѝ изпитва болка и кога не . В самото начало според показанията на майката на ищцата , ищцата изпитвала непоносима болка, денонощно, може би около десетина дена. В този период свидетелката и дъщеря ѝ стояли една до друга и си говорели, а свидетелката давала на дъщеря си обезболяващи от рода на аулин в първите дни, което било даже с рецепта, по-силно от аулин нямало предписано. Пълното обгрижване на дъщерята на свидетелката, поне първите 10 дена , твърди св.М.О. , че било от нея . В този точно период Д.О. се чувствала „*страшно виновна към пациентите си, че не може да им помогне* „. В началото, кракът на ищцата трябвало да бъде постоянно в покой, а раздвижването на крака започнало след 45-тия ден. Контактът на ищцата с нейни близки приятели в тези дни , сочи св.М.О., че бил по телефона, може би и от гледна точка, че тя не искала да я видят в такъв вид, но и от съображение, че ковидът бил тогава доста, самата свидетелката казва пред съда, че тя нямало да пусне някой да влезе при дъщеря ѝ. В момента, заключава свидетелката М.О., че дъщеря ѝ приемала хомеопатични обезболяващи.

В същото открито съдебно заседание е допуснат до разпит при режим на призоваване в полза на ответното дружество свидетелят **Т. К. Т. .**

Разпитан в качество на свидетел Т.Т. , сочи пред съда ,че е участвал в ПТП през м. 11.2020 г., като произшествието се случило накъде обядили следобяд , в двора на Окръжна болница . Св.Т. обяснява пред съда ,че е бил с личната си кола, влязъл в двора на *** откъм улица „ *** „, търсел място да паркира, понеже водел жена си, която била болна от ковид и била толкова зле, че просто не можела да върви и той търсел най - близкото място до входа на болницата и просто като наближили входа, дъщеря му, която също била с тях, казала : „*Татко, тук има едно място*“, св.Т. спрял, обаче накъде с половин метър подминал мястото, спрял и веднага решил да даде назад, а точно с даването назад чул лек шум, слязъл, госпожата (*ищцата*) била зад колата, повдигнал я и това било всичко. От там св.Т. твърди, че придружил ищцата до Спешното отделение и от там вече полицаите пристигнали, почнали експертизи, снимки, метри, проба за алкохол - всичко, както си му е редът.

В показанията си пред съда св.Т.Т. заявява,че когато подминавал паркоместото, не видял пострадалата, когато се движел напред не я видял, назад не я видял, точно зад десния стоп, зад колата се падало, то (ударът) станало за някакви части от секундата, не я видял.

Други коли наоколо твърди св.Т., които да му пречат да я види, там нямало (паркирани коли). Паркоместото било точно отстрани на болницата, а госпожата идвала от бордюра и слязла на пътното платно, предполага св.Т., че слязла от бордюра на пътното платно, защото ударът бил в дясната страна, на десния стоп, а той правил маневра назад, за да завие наляво.

Нищо не ограничавало видимостта на св.Т. , сочи същият, просто гледал къде да паркира. Като слязъл от автомобила, обяснява св.Т., че имало една жена на бордюра и викала: „Доктор едиси коя, пак същия ли крак?“, само това чул и като вдигнал жената, се появил някакъв свидетел, който казал: „Аз ще свидетелствам, дайте да заснемем личната му карта“, тя заснела личната му карта, макар че Т. нямало да избяга и така отишли пред Спешното отделение и там Т. чакал ищцата да излезе, обаче пристигнала Полицията, а той ѝм казал преди това, че искал да извикат полиция, за да установят какво се е случило, но *ищцата* отговорила: „*Първо да видим какво има с крака ми, дали е счупен или не и тогава ще извикаме полиция*“. На мястото, където спрял колата, твърди още св.Т., че местата били разграфени, друга хоризонтална маркировка нямало, нямало

пешеходна пътека. Преди удара св.Т. обяснява, че се движел от ул. „****“, посока болницата, ударът бил в дясната страна, предполага, че ищцата слязла от бордюра отдясно, не можело да е отляво. Там, където станал ударът, се водело ул.„****“, доколкото знаел св.Т. , от протокола от полицията, случил се на платно за движение. По това платно имало тротоар, с точки, от дясната страна като се влиза в „****“. Св.Т. пояснява, че маневрирал на заден ход на самото платно, паркингът не бил на самото платно, а ударът станал преди да влезе в паркинга, св.Т. бил в дясното платно, тротоарът бил не повече от 30-40, до 50 см от земята.

При така установеното от фактическа страна, съгласно чл. 235 и чл.236 ГПК , съдът достига до следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Съобразно чл.432 от КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ при спазване на изискванията на чл. 380. Същевременно, разпоредбата чл.429, ал.1 от КЗ, предвижда, че застрахователят по договора за застраховка „Гражданска отговорност“ се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие.От законодателя е въведена допълнителна, специална предпоставка за допустимост на прекия иск на пострадалия срещу застрахователя на гражданската отговорност на виновния водач на МПС. В разпоредбите на чл.498, ал.3 от КЗ, вр. чл.496 от КЗ вр. чл.380 от КЗ, е предвидено изтичането на определен период от време от сезирането на застрахователя за доброволно уреждане на отношенията, а именно тримесечен срок, след изтичането на който са допустими за разглеждане съдебните претенции.

В този смисъл на първо място съдът следва да изложи мотиви (независимо от липсата на възражение) дали е допустим предявеният иск, т.е. ищцата е тази, която следва да представи надлежни доказателства, че е сезирала застрахователя с искане за изплащане на застрахователно обезщетение, както и че е изтекъл срокът по чл. 498 ал.3 вр. чл. 496 от КЗ.

В настоящия случай, по отправената от ищцата писмена застрахователна претенция с вх. № 410/29.01.2021 г. (л.10 от делото) заведена при ответника като щети № 0801-000655/2021 – 01 и 02 , се установява , че **ищцата е поискала по повод претърпяното от нея ПТП от 17.11.2020 г. обезщетение от 35 000 лв.** ведно със законната лихва считано от 17.11.2020 г. за неимуществени вреди и 216 лв. за претърпени имуществени вреди ведно със законната лихва считано от 17.11.2020 г. , а с **уведомление** адресирано до нея ответникът – застраховател е определил различен размер от заявления за неимуществени вреди , превел на ищцата по банков път на **29.04.2021 г. /л.21 / сумата от 12 000 лв.** обезщетение за неимуществени вреди и **216,40 лв.** за имуществени вреди, като е уведомил ищцата отново, че следва да представи в оригинал разходните документи, както и да счита уведомяването като уведомление по **чл. 338, ал.3 КЗ.**

Т.е. доказано е , че на 29.1.2021 г. ищцата е отправила писмена претенция за репариране на неимуществените вреди причинени й в резултат на ПТП от 17.11.2020 г. в общ размер на 35 000 лв., ведно със законната лихва считано от 17.11.2020 г., а на 29.04.2021 г. е получила обезщетение за неимуществените вреди не в търсения размер от 35 000 лв., а от 12 000 лв.

Исковата молба е предявена във ВРС на дата 01.02.2022 г.

При така изложеното по –горе, сравнявайки датите на ПТП,отправена писмена покана, изплащане на застрахователно обезщетение, сезиране на гражданския съд , съдът в настоящия му

съдебен първоинстанционен състав извежда извод, че е изтекъл тримесечния срок за произнасяне на застрахователя по искането на ищцата за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за разликата от изплатените 12 000 лв. до претендираните тогава 35 000 лв., което налага извод за **допустимост на исковата претенция**.

За успешното провеждане на прекия иск срещу застрахователя, съдът с доклада по делото е разпределил доказателствената тежест между страните, отделил и безспорните от спорните факти и обстоятелства .

В тежест на ищцата по делото е било възложено при условията на пълно и главно доказване, по същество на спора , да установи кумулативното наличие на предпоставките на фактическия състав на чл.432 КЗ : 1. валидно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена с ответното дружество – застраховател, покриваща отговорността на водача на лек автомобил марка „*** ****“ с рег. № *** и настъпилото застрахователно събитие в срока на действие на застраховката; 2/ Водачът на лекия автомобил – Т. К. Т. да е нарушил правилата за движение по пътищата, управлявайки застрахования автомобил и да е предизвикал произшествието, и 3/ причинно - следствената връзка между него и вредите, както и техния конкретен вид и размер.

По делото е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване : наличието на валидно застрахователно правоотношение по договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на действие, обхващащ датата на настъпване на процесното пътнотранспортно произшествие, за л.а. л.а. „*** ****“ с рег. № *** с ответника, че по повод ПТП при което ищцата твърди да е получила неимуществените вреди е образувано и водено и приключено с влязло в законна сила Решение наказателно производство от административен характер - НАХД № 5044/2021 г. по описа на РС Варна , 6 -ти състав и че ответникът – застраховател е заплатил на 29.04.2021 г. сума в размер на 12 216,40 лв., в полза на Д. П. О. по сметка на адв. А. Д. А. - застрахователно обезщетение за причинени неимуществени вреди 12 000 лв. (ведно с 216,49 лв. за имуществени вреди) , на ищцата по повод застрахователното събитие от дата 17.11.2020 г., на основание чл.146, ал.1, т.4 , т. 5 ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 300 ГПК и съдебната практика, влязлото в сила Решение на наказателния съд е задължително за гражданския съд, който разглежда гражданско-правните последици от Д.ието, относно това, дали е извършено то, неговата противоправност и виновността на дееца.

Обвързващият характер на Присъдата /Решението/ се отнася до всички установени от наказателния съд елементи на престъпния състав. В случая, с Решение № 1124 постановено на 16.12.2021 г. по НАХД № 5044/2021 г. по описа на ВРС, VI – ти състав обв.Т. К. Т. е бил признат за виновен за това, че на 17.11.2020 г. в гр. Варна, при управлението на л.а. „*** „, с рег. № *** нарушил правилата за движение по пътищата и по-конкретно чл. 40, ал.2 ЗДвП и с това по непредпазливост причинил на ищцата Д. П. О. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на големия пищял на лявата подбедрица в горна трета, което обусловило трайно затруднение в движението на левия долен крайник за период от около 3-4 месеца при благоприятно протичане на оздравителния процес, с което осъществил състава на престъпление по чл. 343, ал. 1, б. „б“, пр. 2 ,вр. чл. 342, ал. 1,пр.3 НК.

Предвид задължителния характер на Присъдата /Решението по чл.78 а НК, в случая/ на наказателния съд, е признато за безспорно и ненуждаещо се от доказване установеното от

наказателния съд по отношение на дееца, Д.ието и настъпилите последици. В този смисъл и съдът приема, че ищцата е доказала при условията на пълно и главно доказване извършването на Д.ието, противоправността му - същото осъществява състав на престъпление, поради което е и противоправно, както и виновността на водача - също установена по наказателното дело, въпреки че същата следва да се презюмира в гражданския процес при наличието на останалите обективни елементи от състава на неправомерното увреждане. По отношение на тези елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане, съдът е обвързан от задължителната сила на присъдата, респ. решението и в процесния случай те не подлежат на повторно изследване.

Допуснатата по делото САТЕ, от своя страна, установява механизма на произшествието, а приетите писмени доказателства, заключението по допусната СМЕ , разпитите на свидетелите М.О. и Т.Т. - твърденията от ищцата физически болки и страдания и причинно-следствената им връзка с процесното ПТП .

С оглед на всичко гореизложено, се установяват всички елементи от фактическия състав на неправомерното увреждане, които съдът е възложил в доказателствена тежест на ищцата по отношение на твърденията неимуществени вреди.

Спорно е по делото между страните е дали с изплащане на 29.04.2021 г. на сумата от 12 000 лв. ответникът -застраховател напълно е изпълнил задължението си за обезвреда на претърпените от застрахователното събитие от ищцата неимуществени вреди, дължи ли допълнително изплащане на застрахователно обезщетение ответника- застраховател, прекомерно завишена ли е исковата претенция на ищцата , а и налице ли е съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищцата .

Съобразно разпоредбата на чл. 52 ЗЗД размерът на обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост.

С Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на Върховния съд ,задължително за съдилищата, съобразно Тълкувателно решение № 1 от 2010г. по тълк. д. №1/ 2009 г. на ВКС, са дадени надлежни разяснения за критериите, от които следва да се ръководи съда при определяне на размера на обезщетението по справедливост. В цитираното Постановление, така както и в редица актове на ВКС ,е дадено указание до съдилищата , че понятието „справедливост“ не е абстрактно, а е такова свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Такива обективни обстоятелства при телесните увреждания могат да бъдат характерът на увреждането, начинът на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, допълнителното влошаване състоянието на здравето, причинените морални страдания, осакатявания, загрозявания и пр. От значение са и редица други обстоятелства, които съдът е длъжен да обсъди и въз основа на оценката им, да заключи какъв размер обезщетение по справедливост да присъди за неимуществени вреди. В тази връзка, на база обективните обстоятелства, които следва да се имат предвид при определяне на обезщетението, а именно възрастта на пострадалата, заключението на експерта по СМЕ **за характера и вида на претърпяната травма, продължителността на оздравителния процес, становището на съдебния медик – д-р Д.Д. ,** че ограниченията в движението на левия долен крайник на ищцата при клякане и ставане ще останат завинаги , **извършваните от ищцата преди ПТП ежедневни дейности, трудовата ѝ заетост** , както и невъзможността ефективно да използва левия си крак, установяващо се от показанията на свидетелката М.О., водят до извод за сериозни болки и

неудобства, които ищцата е претърпяла и ще търпи и занапред.

След като съобрази посочените по-горе обстоятелства, настоящият първоинстанционен съдебен състав намира, че справедливо по смисъла на чл. 52 ЗЗД се явява обезщетението на претърпените неимуществени вреди в размер на сумата от 30 000 лв. Този размер на обезвреда според настоящия състав би помогнал за репарирание на всички неимуществени вреди, причинени на ищцата в резултат на ПТП –то от 17.11.2020 г.: претърпените физически болки и емоционални страдания, страха преживян по време на възстановяване на целостта и функциите на левия ѝ крайник, невъзможността да полага труд а и да се грижи първите около четири месеца сама за себе си, без чужда помощ, провокираното чувство на вина към пациентите които ищцата не е можела да консултира, наложилата се принудителна социална изолация – все негативни изживявания, макар и с различна интензивност от датата на счупването на тибията на ляв долен крайник на 17.11.2020 г., продължили и до днес, повече от две години.

В срока по чл.131 ГПК от ответното дружество е направено възражение за съпричиняване, поддържано и в хода на спора по същество, което възражение следва да се подведе под нормата на чл. 51 от ЗЗД.

Съгласно чл. 51 ЗЗД, ако увреденият е допринесъл за настъпването на вредите, обезщетението може да се намали. Съпричиняването не е елемент от фактическия състав на Д.ието.

С оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, фактите относно съпричиняването на вредоносния резултат подлежат на доказване пред гражданския съд. (така напр. Решение № 51 от 03.05.2017 г. по т. д. № 1971 / 2016 г. на ВКС, П-ро т. о./ На това основание и съдът следва да разгледа възражението за съпричиняване. Ответникът по същество е твърдял, че ищцата не е провела рехабилитация, с което е допринесла за причиняването на вредоносния резултат, както и че при движението си като пешеходка е нарушила правилата на движение по пътищата визирани в нормата на чл. 113 ЗДвП.

На първо място **възражението на ответника** затова, че ищцата не е положила необходимата от нейна страна грижа за ефективно и бързо протичане на оздравителния процес, съдът намира за изцяло неоснователно. Причинените на ищцата травматични увреждания, имащи характера на средна телесна повреда, безспорно е доказано, че са се осъществили по вина на водача на застрахования при ответника ЗАД „Д. Ж. И. З.“, със застраховка „ГО“ водач на л.а. “***”, с ДКН *** Т.Т., за което Т. е признат за виновен с влязло в законна сила Решение на наказателния съд, освободен от наказателна отговорност по чл. 78 а НК. Съставомерното Д.ие по чл.343, ал.1 б. „б“, пр.2, вр. чл. 342, ал.1 пр.3 НК, за което Т.Т. е бил признат за виновен с влязло в законна сила Решение по НАХД № 5044/2021 г. по описа на РС Варна, е в пряка причинно – следствена връзка с причинената от Д.ието фрактура на големия пищял на лявата подбедбрица на ищцата, в горна трета, а фактът, че ищцата е провела два отделни курса рехабилитация е доказан на база преките и непосредствени показания на свидетелката М. О., които съдът съобразява, че попадат под нормата на чл.172 ГПК, но ги кредитира изцяло като преки, непосредствени и кореспондиращи със свидетелските показания на св.Т.Т. – причинителя на вредите, заключенията по допуснатите СМЕ и САТЕ и медицинската документация. Проведената рехабилитация безспорно за съда е била извършена, като този извод съдът прави както на база показанията на св.О., така и въз основа на заключението на в. л. д-р Д. по допуснатата СМЕ и разпита на д-р Д. в

о.с.з. В действителност, при описаната от д-р Д. хронология на лечението на ищцата започнала с гипсова имобилизация, носене на ортеза, преминала през използване на помощни средства (паретица) - за възвръщане към обичайната функция на левия долен крайник , без провеждане на рехабилитация, оздравителния процес би могъл да продължи и по-дълго. Отчитайки изложеното от в.л. д-р Д. в о.с.з . на 16.12.2022 г., че няма данни за настъпили усложнения , други болестови и или възрастови изменения, съдът приема , че на база гласните доказателства на св.М.О. , в частност и вписаното обективно състояние на ищцата в приложените по делото амбулаторни и болнични листи, установеното при клиничния преглед , проведен от д-р Д., че ищцата с поведението си и отношението към оздравителния процес независимо дали е приложен по делото писмен документ за извършена рехабилитация , е сторила всичко възможно за да се възстанови възможно най –бързо. Ето защо и по същество съдът намира възражението на ответника затова, че ищцата не е провела рехабилитация и за неоснователно и за недоказано.

Основното от правна страна ,обаче , възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от ищцата , съдът следва да разгледа като анализира в съвкупност и поотделно събраните по делото писмени и гласни доказателства .

В настоящия случай, от приетата САТЕ, изготвена от инж. К. и от разпита на вещото лице се установява, че към момента на изготвяне на заключението, като съответно към момента на ПТП, не се установява нещо различно, по пътното платно, на което е станало ПТП-то , платно на което няма разположени хоризонтални пешеходни пътеки. Съответно не е налице нарушение по чл.113, ал.1 от ЗДвП, както възражава ответника.

Чл.113, ал.2 от ЗДвП предвижда, че по двулентовите двупосочни пътища в населените места, когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, пешеходците могат да пресичат платното за движение и извън определените за това места, като преди да навлязат на платното за движение, се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства, не удължават ненужно пътя и времето си за пресичане, не спират без необходимост на платното за движение и не преминават през ограждения от парапети или вериги.

При изготвяне на заключението си по САТЕ вещото лице инж.К. е изложил предположения базиращи се на гласни доказателства събрани в хода на досъдебно производство за ограничаване на видимостта на ищцата, както и че не имало други преминаващи автомобили . На конкретно поставени от съда въпроси в о.с.з. , в.л.К. не отрича , че няма данни в досъдебното производство с каква височина са пострадалата Д.О. и колежката и Г., за която в. л. предполага, че движейки се с пострадалата е могла да ограничи видимостта на Д.О. . В разпита си пред съда вещото лице К. изразява предложението ,че ако ищцата се е била огледала наляво има някаква възможност да е могла да избегне инцидента , но не го е избегнала т.к. се оглеждала надясно , пропуснала и виновния водач, който в един момент тръгнал рязко назад и ударил ищцата . Става ясно и от заключението на в.л.К. а и е видимо от албума към огледния протокол, че на мястото на инцидента няма пешеходна пътека, пътят на който е станал удара между л.а. и ищцата позволява да се разминат две коли, но от доста време движението там е еднопосочно .

Съдът кредитира САТЕ в частите в които вещото лице прави заключения на база писмените данни по делото и на база опита си като автоексперт, но не и в частите в които изразява предположения . След като е установено и доказано още на досъдебна фаза механизма на ПТП – то, фактът че водачът на л.а. причинил удара с пешеходката, в конкретното производство

възражението на ответника би било основателно ако ответникът бе доказал, че ищцата е нарушила нормата на чл.113 , ал.2 ЗДвП . Съгласно чл. 113 , ал.1 ЗДвП пешеходците са длъжни при пресичане платното за движение пешеходците да преминават по пешеходните пътеки при спазване на следните правила:1. (изм. – ДВ, бр. 9 от 2017 г., в сила от 26.01.2017 г.) преди да навлязат на платното за движение, да се съобразят с приближаващите се пътни превозни средства; 2. да не удължават ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спират без необходимост на платното за движение;3. да спазват светлинните сигнали и сигналите на регулировчика;4. да не преминават през ограждения от парапети или вериги.Алинея втора на чл.113 на ЗДвП гласи : Извън населените места и по двулентовите двупосочни пътища в населените места, когато в близост до пешеходците няма пешеходна пътека, те могат да пресичат платното за движение и извън определените за това места, като при това спазват правилата по ал. 1, т. 1, 2 и 4.

Обективни данни по делото място на удара да представлява двулентов двупосочен път по делото няма , не се и твърди на мястото на ПТП да има пешеходна пътека.Нещо повече – самият водач на лекия автомобил св.Т.Т. при разпита си пред съда сочи, че не е имало други моторни превозни средства , нищо не му ограничавало видимостта , просто гледал къде да спре за да заведе болната си в тежко състояние съпруга в болницата , спрял , дал назад и точно с даването назад чул шум, а ищцата била зад колата , ударил я със задния десен стоп на колата .Задължение на ищцата , като пешеходец е било да съобрази поведението си с конкретната пътна обстановка, предвид, че е пресичала на място, където е липсвала съответната пътна маркировка. В случая , чрез САТЕ на в.л.К. , е установено ,че ищцата познавайки района в който е станало ПТП –то поради факта ,че работи в Окръжна болница, е пропуснала преминаващите по пътя автомобили които са идвали отдясно, а при пресичане на пътното платно е била ударена от извършващия маневра на заден ход л.а. управляван от Т.Т.. Въз основа на САТЕ на в.л.Хр.К., съдът намира ,че ищцата няма принос към вредоносния резултат, който да бъде съобразен в процентно съотношение спрямо размера на неимуществените вреди ,т.к. ответникът не е доказал възражението си с правно осн. чл.51 ЗЗД и конкретно нарушение на правилата за движение по пътищата по чл.113 и чл.114 ЗДвП , поради което и съдът не намалява размера на дължимото се на ищцата обезщетение за причинените й неимуществени вреди . В разпоредбата на чл.114 ЗДвП е разписано, че на пешеходците е **забранено:1. да навлизат внезапно на платното за движение; 2. да пресичат платното за движение при ограничена **видимост**;3. да извършват търговия и услуги на платното за движение. Цитирайки нормата на чл. 113 ЗДвП в относимата й част – чл.411 , т.1 и или т.2 ЗДвП , първоинстанционният съдебен състав намира за нужно да подчертае, че забраната да се преразглеждат от съда, разглеждащ гражданскоправните последици от Д.ието, вече разрешените от наказателния съд въпроси относно извършване на Д.ието, неговата противоправност и виновността на деца - чл. 300 ГПК във вр. чл. 413, ал. 2 и ал. 3 НПК, се отнася до **всички елементи на Д.ието**, включени във фактическия състав на престъплението. С влязлото в сила Решение по НАХД № 5044 /2021 г. по описа на РС Варна е описано конкретното нарушение на правилата за движение по пътищата извършено от Т.Т. – чл. 40, ал.2 ЗДвП „ По време на движението си **назад** водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство , а когато това е невъзможно , той е длъжен да осигури лице , което да сигнализира за опасности „Допуснатите нарушения на правила от ЗДвП от страна наводача на увреждащото МПС са изрично вписани в Решение № 11244/16.12.2021г. на РС Варна по НАХД № 5044/2021 г . , като сред тях липсва евентуално нарушение на чл.119 , ал.1 ЗДвП , при което би била приложима ал. 5 на същата норма**

и би следвало да се анализира в детайли правото на пешеходеца при пресичане на пътно платно при специално очертана с маркировка пешеходна пътека при спазване на правилата на чл.113 и чл.114 ЗДвП .

Ищцата, като пешеходец, за настоящия съдебен състав не може да бъде квалифицирана като съпричинител за настъпване на процесното произшествие на пътя, виновно причинено, в нарушение на правилата за движение по пътищата, от водач на застраховано при ответника моторно превозно средство, т.к. предположенията на вещото лице К. в тази насока (в частност за ограничаване на видимостта на ищцата към МПС) не са достатъчни за да изведе извод, че ищцата е спомогнала за възникването на ПТП-то .

При така изложеното по-горе, съдът стига до извод, че съдебно предявената искова претенция на ищца за неимуществени вреди в претендирания пред съда общ размер на 13 000 лв. (търсената разлика до общо 25000 лв. , при приспадане на платеното извънсъдебно обезщетение от 12 000 лв.) е напълно доказана и по основание и размер, поради което и следва да бъде уважена изцяло, в предявения размер .

По отношение на акцесорните претенции за присъждане на обезщетения за забава , мораторна лихва и законна лихва върху главницата от 13 000 лв. , съдът намира, че исковете на ищцата не могат да бъдат уважени , така както са заявени и подържани .

Претендираното обезщетение за забава представляващо законна лихва върху главницата от 13 000 лв. , считано от датата на предявяване на иска в съда -01.02.2022 г. (съгл. уточнителната молба – л. 28 от делото) съдът намира , че следва да бъде уважено изцяло , доколкото следва изхода на спора по главния иск и т.к. е налице хипотезата на чл. 86, ал.1 ЗЗД.

Претендираната дължима законна лихва върху сумата от 13000 лв. за обезщетенията за неимуществени вреди се изчислява от най - ранната дата измежду следните: датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 ГПК или от датата на уведомяване или предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, съобразно разпоредбата на чл. 429 ал.3 от КЗ. В случая, ответното застрахователно дружество е уведомено за претенцията на ищцата на дата 29.01.2021 г./л.10/ и ответникът на 29.04.2021 г. е изплатил 12 000 лв. обезщетение на ищцата за неимуществени вреди, като с това плащане е отказал да изплати обезщетението в пълния претендиран тогава размер на неимуществени вреди – общо 35 000 лв. , поради което претенцията е основателна съобразно чл.429, ал.3 от КЗ, считано от датата, на която е предявена застрахователна претенция от увреденото лице – 29.1.2021 г.Ищцата обаче, е уточнила в петитума на иска , че претендира законна лихва за забава върху главницата от 13 000 лв.,считано датата на сезиране на съда - 01.02.2022год., поради което и съдът **присъжда законна лихва от 01.02.2022 г. върху 13000 лв.,** не от 29.01.2021 г. т.к. не е сезиран с подобно искане , а и би се произнесъл плюс петитум .

Ищцата е сезирала съда с искането да ѝ бъде изплатено обезщетение за забава върху изплатената вече главница от 12000 лв. считано от датата на деликта до 29.04.2021 г.- датата на плащането, в размер от 546,67 лв. С изплащане на сумата от 12 000 лв.на 29.04.2021 г. застрахователят ответник е изпълнил изцяло задължението си за репарирание на неимуществените вреди в размер на 12 000 лв. от общо 25000 лв.(съдебно претендирани , а извъсъдебно 35 000 лв.) , поради което и не е изпадал в забава и само на това основание искът с цена от 546 67 лв. следва да бъде отхвърлен, без съдът да изчислява точния размер на лихвата за забава .

Както бе посочено и по-горе , при основателност и доказаност на претенцията за главница от 13 000 лв. , доказаност на акцесорната претенция за присъждане на законна лихва върху главницата от 13 000 лв., считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 01.02.2022 г. до окончателното изплащане на вземането исковите в тези части следва да се уважат .

Частично следва да бъде уважен иска на ищцата за присъждане на обезщетение за забава върху главницата от 13 000 лв. , но не от датата на деликта , а от датата на уведомяване на застрахователя – 29.04.2021 г. и до 31.01.2022г. вкл. (деня преди завеждане на исковата молба в съда). За периода от 17.11.2020 г. до 29.04.2021 г. искът за присъждане на мораторна лихва за забава върху сумата от 13 000 лв. следва да бъде отхвърлен, а за периода от 29.04.2021 г. до 31.01.2022 г. вкл. уважен, което налага пресмятане на размера на законната лихва за целия период и двата подпериода .

Ищцата е сезирала съда с искането за периода от **17.11.2020 – 01.02.2022 г.** да ѝ бъде изплатена мораторна лихва върху 13 000 лв. в размер на **1569,11 лв.**

Изчислен от съда размера на мораторна лихва за периода от 17.11.2020 – 31.1.2022 г. вкл., посредством “ Апис „ (,изчислителни системи“) възлиза на 1592.49лв. За периода от 17.11.2020 – 29.04.2021 г. вкл. възлиза на 592.22лв., а от 29.04.2021 г. до 31.01.2022 г. вкл. възлиза на 1003.88 лв. Т.е. като основателна претенцията за мораторна лихва за забава следва да бъде уважена в размер на 1003.88 лв. за периода от 29.04.2021г. до 31.01.2022 вкл., а за разликата от установения размер от 1003.88 лв. до поддържания общ размер от 1569,11 лв. и за периода от 17.11.2020 – 29.04.2021 г. искът следва да бъде отхвърлен като **неоснователен.**

При изложените по горе мотиви, съдът пресмята че исковите, които подлежат на уважаване са с цена 13 000.00 лв. (главница) и 1003.88 лв. (мораторна лихва за забава), а следва да бъдат отхвърлени исковите с цена 546,67 лв. (претендирана мораторна лихва върху изплатеното извънсъдебно обезщетение от 12 000 лв.) и разликата от 1569,11 минус 1003,88 = 565,23 лв. Или общо отхвърлената част възлиза на сумата от 1138,90 лв., а сбора от трите претенции като материален интерес $13000 + 546,67 + 1596,11 = 15142,78$ лв. Т.е. уважената част на исковите възлиза на 14 003,88лв. или в процентно съотношение 0,92 %от исковите предявени от ищцата - уважени.

При този изход на спора съдът следва да се произнесе по въпроса за отговорността за разноските , така както повеляват нормите на чл. 81 и чл. 78 ГПК .

Двете страни по спора са направили искане за присъждане на разноски, а в хода на спора по същество, в условията на евентуалност, процесуалните представители на ищцата и на ответника са заявили възражения за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар, в случай ,че не е съобразен с Наредба №1 /2005 г.

Предвид разпоредбата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК и двете страни имат право на разноски съразмерно с уважената и отхвърлената част от иска.

Следва да се има предвид, че доколкото на осн. чл. 83, ал. 1, т. 4 ГПК ищцата не е дължала внасяне на такси и разноски в производството при неговото образуване, такива разноски не следва да бъдат присъждани в нейна полза. Съгласно ал. 6 на чл. 78 ГПК, обаче съдът следва да определи дължимите се държавни такси по уважените икове и да ги възложи в тежест на ответника . За главницата от 13 000 лв. дължимата се държавна такса възлиза на 520 лв. а по иска с цена от 1003.88 лв. д.т. възлиза на 50 лв. или общо ответникът следва да бъде осъден за заплати в полза на съда дължими държавни такси в размер на **570 лв. (петстотин и седемдесет**

лева) на осн. чл. 78, ал.6 ГПК.

По отношение на претендираните от ищцата разноски, които и се дължат съгласно чл. 78, ал.1 ГПК , съдът установи следното : По делото ищцата двукратно е представила пълномощно за процесуално представителство към адв.А.А., но в същото не се съдържат дори и данни за договорен адвокатски хонорар, липсват твърдения защитата да е осъществена от адв.А. при условията на чл. 38 ЗАдв. **Предвид липсата на доказателства приобщени по делото от които да е видно ,че ищцата е извършила разноски, съдът не присъжда такива в нейна полза .**

По отношение на претендираните от ответника – застраховател съдебно –деловодни разноски , съдът установи следното : В списъка по чл. 80 ГПК , приложен на л. 90 –ти по делото, процесуалният представител на ответника – застраховател - адв.Г. е вписал точно по основание и размер сторените от ответното дружество разноски : 900 лв. платен адвокатски хонорар в брой съгласно договор за правна защита приобщен на л. 89, депозит от 600 лв. за вещо лице – за проведените СМЕ и САТЕ и 50 лв. депозит за призоваване на свидетел .Трите разхода възлизат на 1550.00 лв. , като същите са доказани и по размер и по основание .

С оглед изхода от спора, съразмерно с отхвърлената част от иска и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, в полза на ответника се дължат разноски от общо 0,08 % от реално сторените или 124.00 лв. (сто двадесет и четири лева) , който размер съдът присъжда в полза на ответника.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответното дружество ЗАД „Д. Ж. И. З.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на ищцата Д. П. О., ЕГН *****, с адрес: *****, със съдебен адрес този на процесуалният й представител -адв. от АК Варна - **А. Д. А.:** *** **обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди** - болки и страдания, вследствие на счупване на големия пищял на лявата подбедрица в горна трета с разместване на фрагменти, увреждане причинено при ПТП предизвикано на **17.11.2020г.** по вина на застрахования със задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ водач на л.а. „****“ с рег. № *** Т. К. Т., ЕГН *****, - полица № 30120000546698 - действаща към момента на застрахователното събитие, както следва :

СУМТА от 13 000.00 лв.(тринадесет хиляди лева) представляващи **неизплатената част от размера** на поисканото пред застрахователя обезщетение над 12000 лева до предявения към него размер на обезщетението от 25000 лева;

ведно с обезщетение за забава представляващо законната лихва върху главницата от 13000 лева считано от 01.02.2022г. (датата на предявяване на исковата молба в съда) до окончателното изплащане и

СУМАТА о т 1003.88 лв.(хиляда и три лева и осемдесет и осем стотинки) представляваща мораторна лихва за забава върху главницата от 13000 лева, считано от **за периода от 29.04.2021г.** (датата на която ответникът –застраховател извънсъдебно е изплатил обезщетение на ищцата за неимуществени вреди в размер на 12 000 лв.) **до 31.01.2022 вкл .(деня преди подаването на исковата молба в съда).**

КАТО ОТХВЪРЛЯ частично като неоснователни и недоказани акцесорните претенции в частите:

За СУМАТА от **546.67 лв.** (петстотин четиридесет и шест лева и шестдесет и седем

стотинки)представляващи обезщетение за забава върху главница от 12000 лева считано от 17.11.2020г. до 29.04.2021г. и

За СУМАТА от 592.23 лв. разлика от установения размер от 1003,88 лв. до претенидирания от 1596,11 лв. мораторна лихва върху главницата от 13000 лева и за периода от считано от датата на увреждането 17.11.2020г. до 29.04.2021 г. – датата на която ответникът извънсъдебно е изплатил застрахователно обезщетение за неимуществени вреди на ищцата в определения от последния размер 12 000.00 лв, на основание чл. 432 КЗ, вр. чл. 45 и чл. 86 ЗЗД.

Съгласно нормата на чл.127, ал. 4 ГПК паричните вземания могат да бъдат заплатени от ответника по банков път, по банкова сметка водена при „****“, АД, с реквизити IBDN:****, BIC: ****, с титуляр на сметката А. Д. А., ЕГН:*****, за което изрична воля е заявила пострадалата Д. П. О. при извършване на упълномощителна сделка с рег. №231/29.01.2021 г. по описа на нотариус П. Д.а, нот.с рег. № **** и район на действие района на ВРС.

ОСЪЖДА ответното дружество ЗАД „Д. Ж. И. З.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : ***, ЗАПЛАТИ в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на РАЙОНЕН СЪД- ВАРНА СУМАТА от общо 570.00 лв. (петстотин и седемдесет лева)представляваща дължимата държавна такса върху уважените искове , като и СУМАТА от 5.00 лв. (пет лева), държавна такса за служебно издаване на изпълнителен лист , на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

ОСЪЖДА ищцата Д. П. О., ЕГН ***** , с адрес: *****, ДА ЗАПЛАТИ на ответното дружество ЗАД „Д. Ж. И. З.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление : ***,СУМАТА от общо 124.00 лв. (сто двадесет и четири лева) - представляваща сторените от ответника пред настоящата инстанция съдебно – деловодни разноски , съразмерно на отхвърлената част на исковете, на основание чл. 78, ал.3 ГПК .

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните с въззивна жалба пред Окръжен съд Варна, в двуседмичен срок, считано от получаване на преписа .

ПРЕПИС от Решението да се връчи на страните чрез процесуалните ѝм представители.

Съдия при Районен съд – Варна: _____